

Proposta programàtica:

Nou periodisme, nous periodistes, nou sindicat

Pedro Gómez Ibarra; Afiliat nº 1031

Text basat en el document 'Periosindicalismo' con futuro. Los Sindicatos de Periodistas, ante el doble gran reto de las nuevas categorías profesionales vinculadas a la Web 2.0 y del colectivo creciente de 'periodistas sin redacción'. Informe-base para el debate en el III Congreso de la FeSP. de Manu Mediavilla, Sotssecretari General de la FeSP, del que he extret parts textuals i completat amb aportacions pròpies.

Recomano la lectura del document original i aprofito per felicitar la company Mediavilla per la seva feina, no només en aquest document sinó per tots els seus anys de 'periosindicalismo', i que en quedin molts i els poguem compartir.

"No pretenem que les coses canviïn, si sempre fem el mateix."

"Si buscas resultats diferents, no fagis sempre el mateix"

"No podem resoldre els problemes fent servir el mateix tipus de pensament que varem fer servir quan es van crear."

Albert Einstein

La conjunció de diversos factors econòmics (caiguda de la publicitat influïda per la crisi), tecnològics (relacionats amb l'eclosió d'Internet) i socials (extensió de la cultura social del 'gratis total') ha desembocat en una crisi estructural en les empreses de comunicació, i especialment en la premsa escrita, que ha posat en evidència una autèntica crisi de model en el sector. Aquesta crisi es veia venir des de fa anys, però una suma d'avarícia empresarial i d'incompetència gestora per saber anticipar-se i adaptar-se als nous temps, va impedir que els mitjans estiguessin preparats per enfrontar amb garanties la complicada situació actual.

Les i els periodistes hem complert amb la nostre feina; aquesta és una crisi de direcció i gestió incompetents, no de professionals del carrer. I és, també, una crisi de desconeixement del sector i de falta de compromís amb ell. El empresariat de la comunicació dels últims anys tenia molt d'empresariat però poc de comunicació. Els nous 'taurons' del sector arribaven d'altres àmbits més especulatiu –com l'immobiliari i el financer– i amb la vista posada en els beneficis i l'enriquiment abans que en el compliment de la seva funció social d'informar al servei de la ciutadania. Si el empresariat 'tradicional' era conservador i paternalista, però tenia un mínim d'interès i 'passió' pel negoci periodístic, el més recent destacava per la seva visió economicista i neoliberal de la premsa. Els seus professionals no eren, doncs, més que marionetes d'usar i tirar.

La crisi ha imposat, una estratègia sindical 'a la defensiva', per mantenir llocs de treball, salaris i condicions laborals més que per millorar la situació anterior i conquerir nous drets. En els últims temps, en el nostre sector es negocia per reduir el nombre de víctimes dels acomiadaments col·lectius, per aconseguir millors indemnitzacions per la rescissió de contractes, per 'canviar' ocupacions per retallades salarials i ampliacions de jornada.

El desastrós panorama ho completa la tant citada 'desregulació', que ha expulsat de les redaccions a cada vegada més professionals de la informació, convertits per força en periodistes independents i obligats a inscriure's en el Règim Especial de Treballadors Autònoms (RETA) per assegurar-se una mínima cobertura social. El resultat ha estat el sorgiment d'autèntics 'deserts sindicals' que gens tenen a veure amb els habituals escenaris d'acció dels sindicats i en els quals la dispersió i menor comunicació entre professionals complica la seva organització i defensa dels seus drets laborals.

Les necessitats sindicals d'aquest creixent col·lectiu de periodistes sense redacció, que segons alguns estudis en pocs anys poden convertir-se en la majoria de la professió, gens tenen a veure amb les dels seus col·legues de plantilla, ni tan sols amb periodistes a la peça més o menys incorporats en l'estructura dels mitjans amb els quals col·laboren habitualment. La majoria es busca literalment la vida –no només en mitjans, sinó també en tasques d'agència de comunicació–, però cada vegada són més els qui s'embarquen en projectes emprenedors, que igual s'articulen en petites cooperatives que es dirigeixen a llançar blogs informatius personals o modestes publicacions digitals.

Hem de seguir i recolzar la creació d'aquests nous mitjans i projectes periodístics que són una aposta clara pel periodisme de qualitat, de denúncia i compromesos amb el dret a la informació. Aquests en una gran majoria estan impulsats per professionals que han deixat els seus llocs de treball en mitjans convencionals i per joves periodistes conscienciats i conscients de que els nous models de mitjans impliquen nous models d'empresa.

Però en qualsevol cas no podem permetre que la nova 'moda' de demanar que tots siguem emprenedors sigui l'enèsim parany per imposar legalment la llei de la selva en un sector ja brutalment desregulat i per retallar greument els drets laborals, professionals i socials d'aquest col·lectiu. Sí a nous espais en què els professionals puguin continuar exercint la professió amb dignitat, però no a nous periodistes sense drets, per molt moderns, progressistes i alternatius que siguin els nous mitjans en els que treballin.

Tampoc podem estar callats davant les quals considerem injustes actuacions dels tribunals de la competència contra les organitzacions que intenten orientar a periodistes a la peça i *freelances* sobre el càlcul de retribucions justes de les seves col·laboracions. Lluny de ser una garantia de competència, tals actuacions consoliden la indefensió del col·lectiu de 'periodistes

sense redacció' i faciliten en la pràctica els persistents abusos de les empreses de comunicació. No, no es tracta de fixar tarifes mínimes en perjudici del consumidor, ni de competència empresarial o comercial deslleial, es tracta d'orientar a un col·lectiu indefens davant les empreses perquè pugui percebre per la seva feina retribucions mínimament dignes, amb criteris de justícia social tan elementals com els quals inspiren el salari mínim interprofessional o les rendes bàsiques. Es tracta, en definitiva, de simple autodefensa professional i sindical.

Són precisament els i les periodistes sense redacció els qui millor reflecteixen el canvi en la nostra professió. Al voltant de les noves tecnologies i d'internet han sorgit noves ocupacions i 'nous periodistes', i les fronteres professionals s'han fet més difuses i borroses. Hi ha bloguers i tuiters que exerceixen un peculiar periodisme digital, i uns altres que no.

El fenomen de les tipologies frontereres no és nou, encara que fins ara es limitava a l'aplicació de la legislació i convenis laborals en les empreses: beques i pràctiques estudiantils, falsos autònoms, periodisme multisuport o multitasca. Però ara adquireix una nova dimensió, més complexa si cap, que afegeix una nova bretxa a les ja existents en les redaccions entre homes i dones o entre 'veterans' i joves.

Aquest escenari de drets laborals minvants, afavorit per la sistemàtica estratègia d'assetjament i enderrocament del sindicalisme per part de moltes administracions i de la gran majoria d'empreses de la comunicació, ha anat acompanyat d'una tremenda degradació en el plànol professional. Les mal dites "rodes de premsa sense preguntes" –simples compareixences per a la lectura de declaracions– no són més que un símbol de com els Governos i la classe política es burlen de la llibertat de premsa i del periodisme. Pitjor encara, són un símbol de la passivitat i resignació de la nostra professió, que neteja la seva consciència amb grandiloquents però còmodes campanyes a les xarxes socials, que mai passen del 'boicot' només de boca a una rebel·lió deontològica en tota regla per acabar amb aquestes pràctiques indignes d'una societat democràtica.

Les compareixences sense preguntes són un dels creixents 'murs de silenci' que s'aixequen entorn de l'exercici d'un periodisme lliure al servei de la ciutadania. Els senyals gravats d'àudio i imatge que els partits polítics faciliten als mitjans amb la informació 'seleccionada' dels seus mítings i reunions són un altre exemple. I també ho són la majoria de videocomunicats que cada vegada més empreses envien als seus contactes periodístics. Vivim, doncs, en un temps de silencis i mitges veritats, dues cares de la mateixa desinformació.

Per poder complir amb la seva obligació, la professió periodística té dret a exercir el seu treball amb independència de tots els poders polítics, econòmics, religiosos i de qualsevol altre tipus, inclòs el poder mediàtic de les seves pròpies empreses. Es fa evident la insuficiència de l'autorregulació, que al nostre país s'ha demostrat absolutament ineficaç per frenar els abusos dels

mitjans de comunicació i dels seus capatassos periodístics.

El futur ja es aquí, una realitat que ens planteja diversos reptes simultanis que ens exigiran un enorme esforç d'adaptació i imaginació al nostre sindicalisme professional, independent i, per sobre de tot, progressista i solidari.

No tenim què renunciar als senyals d'identitat del periodisme lliure i de qualitat. L'ètica, la deontologia, sempre serà fonamental. I també la professionalitat, l'exercici quotidià de les regles bàsiques que distingeixen al bon periodisme.

Aquest periodisme ho és amb independència del seu suport. Qui exerceix de periodista no es defineix per l'eina tecnològica que utilitza, sinó per la seva missió d'informar al servei de la ciutadania. I tampoc es defineix per la quantitat de notícies que realitza, sinó per la seva resposta quotidiana al repte de la qualitat informativa. És molt important, que no hi hagi dues categories de periodistes, digitals i no digitals, perquè tots dos col·lectius han de compartir la mateixa essència de la professió.

És cert que l'estructura laboral dels nous mitjans de comunicació i la pròpia revolució tecnològica en els mitjans tradicionals han fet més difusa i borrosa la frontera entre periodistes i la resta de professionals que treballen en ells, val la pena reflexionar sobre això i analitzar cap a que representativitat ha d'evolucionar el nostre sindicat per fer la seva lluita veritablement efectiva i unitària. Però, en qualsevol cas, això no resta 'personalitat' pròpia al treball periodístic -al contrari, li exigeix major rigor-, que segueix sent decisiu per al desenvolupament democràtic de qualsevol societat. En el sindicat de periodistes sabem ben el que és respectar i ser solidaris amb la resta de treballadors i treballadores, no solament quan compartim plantilla o col·laboracions en els mitjans i empreses de comunicació, sinó també quan es tracta de lluitar pels drets laborals de tota la classe treballadora.

És cert, també, que tenim al nostre costat a un 'nou' col·lectiu de professionals de la comunicació vinculat a l'ús de les noves tecnologies i al progrés de l'anomenada web 2.0. De vegades, fins i tot la seva definició -habitualment en anglès: *SEO specialist, community manager, content manager*, etcètera- se'ls escapa en gran mesura a les generacions que no són 'natives digitals'. Però aquest no és el principal repte de futur per a la nostra organització. En tot cas, ens obligarà a ser més flexibles en analitzar el renovat escenari laboral, i fins i tot a redefinir i incorporar noves categories professionals.

En el sindicat de periodistes mai hem aixecat murs per tancar el pas als companys i companyes amb qui compartim la tasca diària d'informar. Al contrari, hem estat sempre inclusivament per incorporar a la lluita a totes les persones que col·laboren i fan de la comunicació la seva professió.

Haurem de revisar i ampliar la llista per poder defensar sindicalment a aquestes categories professionals cada vegada més assentades. I tant a elles com al col·lectiu creixent de periodistes sense redacció, haurem d'oferir-los nous serveis que cobreixin les seves canviants necessitats. Ja no n'hi ha prou amb l'assessorament laboral i legal per a l'autodefensa sindical, ni amb els cursos de formació a l'ús en els últims anys. Ara es plantegen altres necessitats, començant per la formació per a la cerca de noves ocupacions i per poder exercir-los amb suficient preparació, i acabant per nous serveis que incloguin l'assessoria mercantil i financera per poder treure endavant projectes cooperatius i emprenedors.

I tot això sense descuidar la lluita sindical dins de les empreses, on les plantilles minvants faran encara més difícil la representació i defensa dels seus interessos enfront d'unes companyies enfortides per les últimes reformes laborals. Precisament per això, els sindicats són ara més necessaris que mai; i com més forts, millor. Perquè la nova 'flexibilitat' brutalment imposada cal negociar-la i barallar-la empresa per empresa per evitar la seva conseqüència més greu, els acomiadaments col·lectius.

Enfront de l'actual degradació laboral i professional, l'única opció per al Sindicat de Periodistes és participar en el canvi, no resistir-nos a ell. El futur ja està aquí, i el món no farà marxa enrere en els seus avanços. Però els sindicats seguim sent importants, i ens toca donar esperances a les innumbrables víctimes del desastre econòmic, polític i social al que ens ha abocat el neoliberalisme feroç.

El nostre és, i ha de seguir sent, un sindicalisme de proximitat, a peu d'obra informativa. Si no ens adaptem a aquests nous models de professionals i d'empreses, un dels principals valors de l'SPC en la seva creació i durant aquests 20 anys d'existència, que és estar conformat per professionals en contacte directe amb els problemes del dia a dia de la professió pot convertir-se en un fal·làcia i assemblar-se a altres experiències sindicals on la major part de la gent integrada en l'estructura del sindicat prové, en el millor dels cassos, de grans empreses del sector que no reflecteixen tota la complexitat del mateix.

I això, ara, significa afrontar alguns reptes inexcusables. El primer, passar d'un sindicalisme 'a la defensiva' -per minvar les pitjors conseqüències de la crisi- a un sindicalisme d'acció que busqui alternatives, si pot ser negociades, abans que sigui massa tarda i només pugui fer recompte d'acomiadaments i tancaments. En el sindicat de periodistes no podem conformar-nos amb retratar estadísticament el desastre, la nostra missió és reduir-ho o fins i tot evitar-ho.

En un context social on la imatge i les pantalles juguen un paper primordial, la visibilitat de la lluita sindical és imprescindible. Les possibilitats són moltes: ciberaccions i altres moviments de protesta per les xarxes socials, concentracions en llocs simbòlics, vídeos crítics o satírics penjats a YouTube, pancartes cridaneres i originals, complicitat de personatges coneguts pel seu compromís

sociopolític, etcètera. Però sense oblidar que la majoria d'aquestes iniciatives necessiten recolzar-se o reforçar altres accions sindicals més clàssiques, com les vagues i manifestacions, i que difícilment aconseguiran per si soles grans objectius si les treballadores i treballadors afectats no assumeixen el seu propi compromís de lluita en les seves empreses o en el seu sector.

Paral·lelament, i enfront dels 'murs de silenci' compartits per la gran majoria de mitjans de comunicació –se sol dir que "gos no menja gos"- per ocultar les protestes en les seves empreses, el sindicat de periodistes i els professionals necessitem crear els nostres propis mitjans i aprofitar les xarxes socials per estendre les nostres denúncies d'abusos laborals i per arribar, de pas, al col·lectiu de 'periodistes sense redacció'.

Hem de 'buscar' i intentar organitzar als professionals de la informació allà on es trobin: en les seves petites cooperatives informatives, en el seu blog periodístic, en la seva 'oficina' virtual de les xarxes socials. No tindrem moltes possibilitats de coincidir en aquestes convocatòries de premsa i escenaris noticiables que ens serveixen per fer sindicalisme a peu d'obra informativa. Així que caldrà fer-ho en els seus llocs de treball, siguin físics o virtuals.

Haurem que trobar, doncs, tots els recursos necessaris per arribar a l'últim racó on hi hagi professionals de la informació fent el seu treball. En ocasions seran periodistes autònoms, en d'altres seran *free-lances*, fotoperiodistes més o menys independents,... Però tampoc hauria de faltar una representació dels mitjans comunitaris -on cada vegada hi ha més gent amb bona formació periodística- i de certs moviments socials -indignats, okupes- que creuen en el dret ciutadà a la informació i la comunicació i que estan decidits a exercir-ho.

Necessitarem, a més, actuar per intentar aconseguir i organitzar al col·lectiu de periodistes que han fet d'Internet i de les xarxes socials el seu hàbitat informatiu. Es pot fer bon periodisme des de Twitter encara que el seu ritme i el seu enfocament siguin bastant diferents al dels mitjans tradicionals. I molt més encara des d'una bitàcora, encara que la majoria de persones que les escriuen no són ni seran ni volen ser periodistes a l'ús. Com en qualsevol mitjà i en qualsevol suport, les claus de la professionalitat periodística estan en el respecte a la deontologia i en el rigor i qualitat de la informació.

Caldrà resoldre les tipologies 'frontereres' per mantenir l'essència del periodisme. Caldrà buscar nous models d'organització per a aquesta multitud de 'periodistes sense redacció' que necessiten defensar els seus drets. Caldrà trobar, en definitiva, fórmules imaginatives de representació sindical perquè aquest col·lectiu i aquests drets trobin lloc en la negociació col·lectiva i sectorial i en l'encara pendent regulació professional. Igual que defensem els convenis sectorials sense exclusions que integrin a periodistes a la peça, també haurem de plantejar-nos la possible inclusió d'els qui exerceixen la comunicació des de tot tipus de corresponsalies, cooperatives informatives i mitjans comunitaris.

Incorporar als joves a la lluita sindical de la professió és un desafiament de primer ordre que ens exigirà un enorme esforç de comprensió i adaptació. Com a grans víctimes de la crisi, la desocupació i les 'contrareformes' laborals, els i les joves periodistes necessiten a la nostra organització però tant o més la nostra organització necessita als joves. Però el primer pas ens correspon a nosaltres ja que necessitem modernitzar la nostra imatge, 'reinventar-nos' i convertir-nos en un moviment d'avantguarda abans que d'altres col·lectius més dinàmics ocupin el nostre lloc. Sense trencar-nos les vestidures hem de tenir clar que alguna cosa haurem fet malament, molt mal, perquè gran part de la professió que sí que està sensibilitzada en la lluita per un periodisme digne mantingui la seva 'al·lèrgia sindical' i 'passi' de sindicats.

Per a això i per implementar els canvis citats en aquest document de manera conseqüent, és necessari dotar a la nostra organització d'una estructura interna més senzilla, horitzontal i participativa, que fomenti la coresponsabilitat de tots els afiliats, l'apoderament de les bases i la construcció i el coneixement col·lectiu.

Però no és només problema d'imatge sinó de preparació. També hem d'actualitzar la nostra formació en tots els àmbits sindicals, des dels organismes de direcció fins a la militància de base, passant pels comitès d'empresa i delegats de personal. Ja no n'hi ha prou amb conèixer lleis i drets laborals, ara cal especialitzar-se en temes economicofinancers per poder tractar amb balanços, remuneracions i altres conceptes importants tant per a professionals de plantilla com para 'periodistes sense redacció'.

'Venem' molt malament el que fem, que és molt i molt bo. És sorprenent que, treballant en el sector de la comunicació, no ens cuidem una mica més a augmentar la nostra font bàsica d'ingressos: les afiliacions.

Però també és fonamental començar a reflexionar sobre noves formes de finançament més enllà de les quotes sindicals. El finançament per projectes o el micromecenatge d'accions concretes són camps amb els quals hem de començar a experimentar i incorporar a la nostra dinàmica financera.

A més de projectar-nos cap a dins de la professió, també necessitem fer-ho cap a fora, cap a la ciutadania i les seves organitzacions més vinculades al Dret a la Informació. No podem estar aïllats social ni políticament, i d'aquí la nostra participació des de ja fa alguns anys en fòrums i moviments socials. Hauríem de reforçar aquesta presència amb una major continuïtat i un compromís més actiu, i el repte serà disposar de gent suficient que assumeixi aquesta representació sense que es ressentin les tasques sindicals habituals.

També ho podem dir de les necessàries relacions amb organitzacions de defensa dels drets humans, del DIC i de la transparència informativa, de l'imprescindible treball conjunt amb el

moviment feminista o amb les associacions d'immigrants en la lluita comuna per la igualtat i la no discriminació, en la qual periodistes i mitjans poden i han de comprometre's a fons per ser coherents amb la seva funció social. És important que compartim esforços amb aquestes causes comunes, però el nostre compromís només serà efectiu si hi dediquem un equip de persones especialitzades en aquest àmbit.

També necessitem implicar-nos més a fons en la defensa dels drets educatius i culturals, que són la base d'una societat democràtica madura i en el desenvolupament d'aquesta pot i ha de contribuir de manera destacada la professió periodística. Primer, participant en la difusió del DIC a les escoles i instituts per ajudar a formar audiències exigents amb els mitjans. I després, intensificant la nostra col·laboració amb les universitats i les seves facultats de Comunicació, no solament per compartir fòrums i iniciatives en un plànol institucional, sinó per acudir als centres universitaris a explicar a l'alumnat la realitat de la professió i l'escenari laboral i professional que es trobaran.

Conclusions i propostes:

1. Establir un equip de treball que s'encarregui del seguiment i l'anàlisi dels nous models d'empresa i emprenedors. Amb especial atenció i foment de les estructures empresarials cooperatives i atent al respecte de la condicions laborals dignes.
2. Buscar la manera de poder assessorar sobre retribucions professionals justes.
3. Analitzar, redefinir i incorporar les noves tipologies professionals a la realitat del sindicat. Detectar les seves necessitats professionals i organitzatives.
4. Davant l'augment de professionals que es troben fora de l'àmbit de defensa dels convenis col·lectius i de sector, intensificar el treball en favor de la promulgació d'una llei de regulació del dret a la informació i a la comunicació de la ciutadania, àmplia, ambiciosa i que tingui en compte tots els aspectes d'aquest dret.
5. Impulsar un equip de treball de comunicació i agitació 2.0 (acció digital) que s'encarregui de la difusió del sindicat a les xarxes socials i de ciberaccions de lluita sindical.
6. Intensificar els contactes amb els mitjans comunitaris i alternatius i incorporar el dret a la comunicació com una de les reivindicacions de la nostra organització.
7. Nova estructura interna de l'SPC. Veure proposta en document Annexe I.

8. Intensificar la nostra presència social i la nostra col·laboració amb les organitzacions i moviments socials, particularment amb aquells que reivindicuin el Dret a la informació i a la comunicació però també la tolerància social, la no discriminació, la cultura de pau i la distribució equitativa de la riquesa. Sempre intentant aportar la nostra col·laboració des del camp de la informació i la comunicació.
9. Difondre el dret a la informació en l'àmbit educatiu tant a l'educació primària, secundària i a la superior.

Pedro Gómez Ibarra

Afiliat nº 1031

Barcelona, 17 d'abril de 2013

Annexe I

Propostes de canvis organitzatius

Article 13- El Sindicat de Periodistes de Catalunya / Sindicat de Professionals de la Comunicació té els següents òrgans de representació, direcció, gestió i administració: el Congrés, l'Assemblea General, la Comissió Executiva, la Comissió Delegada i la Comissió Social.

Les persones que dirigiran el Sindicat mitjançant aquests òrgans seran elegides en tots els seus graus mitjançant sufragi lliure, directe i secret d'acord amb el que disposi el corresponent Reglament de Congressos.

Article 22- L'Assemblea General és l'òrgan màxim de decisió entre congressos, i es reunirà de manera ordinària un cop l'any i de forma extraordinària a convocatòria de la Comissió Executiva, de la Comissió Social o per petició escrita d'un terç dels afiliats o bé pels dos terços dels afiliats d'una demarcació, sempre que n'hi hagi un mínim de deu d'aquesta que així ho demanin.

La reunió extraordinària de l'Assemblea General haurà de ser convocada amb una antelació mínima de dos dies hàbils.

Formen part de l'Assemblea General tots els afiliats del sindicat al corrent de quota i en plenitud dels seus drets socials.

El reglament de l'Assemblea General serà el mateix que es faci servir per als Congressos.

Article 23- L'Assemblea General serà oberta per tres representants de la Comissió Delegada que promouran l'elecció d'una Mesa que serà integrada per un President/a i dos Secretaris/es, un dels quals prendrà acta de la sessió.

Les discussions i els acords de les sessions, tant ordinàries com extraordinàries, de l'Assemblea General constaran en actes signades pels membres de la Mesa.

Article 24- Són funcions de l'Assemblea General:

- a) Debatre i decidir la política sindical del moment que duen a terme la Comissió Executiva i la Comissió Delegada.
- b) Prendre decisions d'acció sindical de relleu.
- c) Acordar convenis o pactes amb altres sindicats.
- d) Acordar adquisicions o vendes de patrimoni.

- e) Aprovar les quotes ordinàries i extraordinàries que hagin de satisfer els afiliats, a proposta de l'Executiva Nacional i aprovar anualment l'actualització de les quotes en funció dels paràmetres que es considerin oportuns.
- f) Aprovar el pressupost anual del Sindicat que presenti l'Executiva Nacional.
- g) Adoptar acords referents a la contractació de béns i serveis que superin el 20 per cent del pressupost.

Article 25- La Comissió Executiva és l'òrgan encarregat de la direcció, gestió, representació i administració del Sindicat.

Article 26- La Comissió Executiva tindrà un nombre de membres de fins al 3% de l'afiliació. Tots els seus membres seran elegits pel Congrés del Sindicat per un període de quatre anys. Podran optar a ser-ne membres tots els afiliats presents al Congrés que presentin la seva candidatura individual o col·lectiva o que no hi puguin assistir per causa major i hagin justificat raonadament i per escrit la seva absència. En tots dos casos, han d'estar al corrent de quota i en plenitud dels drets socials.

Si les candidatures presentades superessin el 3% de l'afiliació, la Mesa del Congrés arbitrarà un sistema d'elecció tenint en compte que sense superar el nombre màxim de membres de la Executiva Nacional, cadascuna de les demarcacions haurà de tenir un representant específic en aquest organisme i al marge dels que a nivell individual puguin ser escollits pel Congrés.

Els membres de la Comissió Executiva, podran ser reelegits per mandats successius tot i que es vetllarà desde l'Assemblea per garantir la renovació dels càrrecs.

Article 27- El Coordinador General, el Secretari d'Actes i el Secretari d'Administració i Finances, seràn elegits per el Congrés del Sindicat per un període de quatre anys. Podran optar al càrrecs tots els afiliats presents al Congrés que presentin la seva candidatura en una llista conjunta i tancada amb els cadidats als tres càrrecs i que estiguin al corrent de quota i en plenitud dels seus drets socials. La seva elecció serà per sufragi lliure i directe.

Article 28- La Comissió Executiva es considerarà vàlidament constituïda quan concorrin a la reunió com a mínim un terç dels seus membres i estigui present el Coordinador General o qui el substitueixi. Per a l'adopció dels acords es requerirà el vot favorable de dos terços dels membres assistents de la Comissió Executiva.

Article 29 - Les funcions i facultats de la Comissió Executiva són:

- a) l'Execució i compliment dels acords del Congrés, de l'Assemblea i de la Comissió Social.
- b) La representació i gestió econòmica i administrativa del Sindicat.
- c) Realitzar i dirigir les activitats del Sindicat necessàries per l'exercici i desenvolupament de les

seves finalitats.

- d)** Proposar a l'Assemblea General els programes d'actuació general i específics, i executar-ne els ja aprovats, i retre comptes de la gestió feta davant el Congrés a la fi del seu mandat.
- e)** Nomenar o contractar treballadors per compte del Sindicat.
- f)** Presentar a l'Assemblea General els pressupostos, els balanços, les liquidacions de comptes anuals així com les propostes de quotes per a la seva aprovació.
- g)** Presentar al Congrés el balanç final de gestió econòmica del seu mandat.
- h)** Elaborar la Memòria d'activitats i sotmetre-la al Congrés per a la seva aprovació.
- i)** Decidir en matèria de cobraments i ordenació de pagaments i supervisar la comptabilitat i la mecànica dels cobraments i pagaments.
- j)** Controlar i vetllar pel normal funcionament dels serveis generals del Sindicat.
- k)** Adoptar acords referents a la contractació de béns i serveis que no superin el 20 per cent del pressupost del Sindicat, així com l'exercici d'accions o l'atorgament de poders.
- l)** Realitzar informes i estudis d'interès pels afiliats.
- m)** Les altres competències que li atorgui el Congrés o l'Assemblea General.
- n)** Cobrir en forma provisional les vacants -tant sigui per no haber arribat al màxim de membres al Congrés o com per baixa d'algún d'ells- de la pròpia Comissió Executiva, que hauran de ser ratificades en la següent sessió de l'Assemblea General.

Article 30- La Comissió Executiva, per dur a terme les seves funcions, s'estructurarà en areas de treball o secretaries que seràn fixades per la Ponència d'Organització formant equips de treball. La Comissió Executiva es reunirà periòdicament amb calendari propi o a petició de la Comissió Delegada.

Article 31- La Comissió Delegada es l'organ que s'encarregarà de gestionar, representar i administrar el día a día del sindicat per delegació de la Comissió Executiva. S'ocupa de resoldre assumptes en què cal prendre una decisió abans que sigui possible reunir l'executiva. Les reunions de la comissió delegada són obertes a tots els membres de a Comissió Executiva.

Article 32- Per constituir la Comissió Delegada cal que hi hagi com a mínim el Coordinador General, el Secretari d'actes i el secretari de finances o les persones delegades per ells, més un nombre de membres de la Comissió Executiva a decidir per aquesta que com a mínim seràn tres. Però, en qualsevol cas, haurà de ser, el necessari per dur a terme les seves tasques i de manera que es facilitin reunions periòdiques i operatives. Després de la reunió de la Comissió Delegada, s'ha d'informar la resta de la Comissió Executiva de les decisions preses. Les decisions que es prenen en la Comissió Delegada i que tenen efectes continuats en el temps, s'han de ratificar en la següent reunió de la Comissió Executiva.

Article 33- Sense perjudici de cobrir-les provisionalment en la forma establerta en l'article anterior, quan les vacants de la Comissió Executiva superin la meitat d'aquesta, l'Assemblea constituirà una Comissió Gestora integrada pels membres que quedin de la Comissió Executiva i la Comissió Social. Aquesta Comissió Gestora convocarà un Congrés Extraordinari en el termini més curt de temps possible per elegir una nova Comissió Executiva.

Article 34- La Comissió Executiva tindrà com a òrgan consultiu una Mesa Nacional integrada pels delegats sindicals d'empresa i els secretaris de les Seccions Sindicals de Ram.